

Sygn. akt IX Ka 1055/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogna Kuczyńska

Sędziowie: SO Adam Kabziński (spr.)

SO Marcin Chałoński

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Kraski

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2013 roku

sprawy E. S. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art.212 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, art.212 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art.231 a kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju

z dnia 7 maja 2013 roku sygn. akt II K 407/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. D. kwotę 516, 60 (pięćset szesnaście 60/ 100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 1055/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Staszowie oskarżył E. S. (1) o to, że:

I. w okresie od 23 listopada 2009r. do 17 stycznia 2011r., w S. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dwukrotnie pomówił kuratorkę zawodową A. Z. (1) o postępowanie mogące narazić ją na utratę zaufania potrzebnego dla zajmowanego stanowiska, w ten sposób, że:

- w dniu 23 listopada 2009r., w odrębnym zapisku sporządzonym na kopii zaświadczenia z KRUS, stanowiącym załącznik do pisma skierowanego do Sądu Rejonowego w Staszowie, zarzucił jej składanie fałszywych sprawozdań ze spotkań podejrzanego z dzieckiem oraz zawieranie w składanych w sądzie sprawozdaniach nieprawdziwych informacji,

- w dniu 17 stycznia 2011r. w piśmie skierowanym do Sądu Rejonowego w Staszowie zarzucił jej umyślne wprowadzenie Sądu

w błąd, co miało skutkować ograniczeniem praw rodzicielskich podejrzanego,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 212 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

II. w okresie od 31 marca 2011 roku do 18 października 2011 roku

w S. i K. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, siedmiokrotnie pomówił kuratorkę zawodową, A. Z. (1),

o postępowanie mogące narazić ją na utratę zaufania potrzebnego dla zajmowanego stanowiska i znieważył w ten sposób funkcjonariusza publicznego w związku z zajmowanym przez nią stanowiskiem, w ten sposób, że:

- w dniu 31 marca 2011 roku, w piśmie skierowanym do Sądu Wojewódzkiego w Kielcach zarzucił jej rozwiązanie się oraz sporządzanie kłamliwych sprawozdań z kontaktów podejrzanego z dzieckiem, nakłanianie N. S. do składania fałszywych zeznań oraz uprowadzenie dziecka podejrzanego

- w dniu 2 maja 2011 roku, w pozwie złożonym w Sądzie Rejonowym w Staszowie, zarzucił jej nakłanianie N. S. do fałszywego oskarżenia go o dokonanie gwałtu

- w dniu 12 września 2011 roku, w oświadczeniu złożonym w Sądzie Rejonowym w Staszowie zarzucił jej nakłanianie N. S. do fałszywego oskarżenia go o dokonanie gwałtu

- w dniu 4 października 2011 roku, w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego w Staszowie zarzucił jej sporządzanie kłamliwych sprawozdań z kontaktów podejrzanego z dzieckiem, nakłanianie N. S. do składania fałszywych zeznań oraz uprowadzenie dziecka podejrzanego

- w dniu 5 października 2011 roku, we wniosku skierowanym do Sądu Rejonowego w Staszowie zarzucił jej sporządzanie kłamliwych sprawozdań z kontaktów podejrzanego z dzieckiem

- w dniu 10 października 2011 roku, w piśmie adresowanym do Sądu Okręgowego w Kielcach zarzucił jej zawarcie kłamliwych stwierdzeń w przesyłanych do sądu sprawozdaniach, przyczynienie się do rozpadu małżeństwa podejrzanego oraz nieobyczajność

- w dniu 18 października 2011 roku, w piśmie adresowym do Sądu Rejonowego w Staszowie zarzucił jej uprowadzenie dziecka podejrzanego oraz umyślne działanie na jego szkodę, poprzez podżeganie N. S. do składania przed sądem fałszywych zeznań na niekorzyść podejrzanego

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 212 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 231a kk, w zw. z art. 11 § 2 kk, w zw. z art. 12 kk.

Wyrokiem z dnia 7 maja 2013r. w sprawie sygn. akt II K 407/12 Sąd Rejonowy w Busku-Zdroju ustalił, iż oskarżony E. S. (1) popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia czyny a nadto ustalił, iż w dacie popełnienia zarzucanych czynów miał całkowicie zniesioną zdolność do rozpoznania znaczenia tych czynów i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 1 kk i z mocy tegoż przepisu postępowanie w stosunku do oskarżonego E. S. (1) umorzył.

Kosztami postępowania Sąd Rejonowy obciążył Skarb Państwa.

W osobiście sporządzonej apelacji oskarżony E. S. zaskarżył zapadłe orzeczenie w całości i zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a wpływający na treść zapadłego orzeczenia polegający na niepełności postępowania dowodowego (zaniechanie przeprowadzenia wnioskowanych przez niego dowodów) oraz na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez niezasadne danie wiary zeznaniom świadków A. Z. i N. S.. Nadto błąd ten łączy skarżący z niezasadnym oparciem ustaleń Sądu na opinii sądowno-psychiatrycznej sporządzonej przez lekarzy ze S. w M. k. K. pomimo wadliwości tej opinii związanej ze stronniczością biegłych i ich niefachowością

- obrazę przepisów postępowania która miała wpływ na treść orzeczenia

a która polegała na naruszeniu jego praw do obrony poprzez powierzenie obrony z urzędu obrońcy działającemu wbrew intencjom skarżącego.

W licznych pismach procesowych składanych po apelacji (k. 360-362; 445-447; 469; 504-506; 506-510) podtrzymywał zarzuty uprzednio sformułowane w apelacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja skarżącego jest oczywiście niezasadna.

Zarzuty dotyczące nieprawidłowości przeprowadzonych badań sądowo psychiatrycznych (k. 343v, 344) sprowadzają się do gołosłownych stwierdzeń dotyczących okoliczności drugorzędnych dla merytorycznej zawartości opinii (dym tytoniowy, dolegliwości somatyczne w trakcie badania). Zarzuty te w żadnej mierze nie odnoszą się do wiedzy fachowej biegłych psychiatrów (k. 307-309 t. II) i biegłej psycholog (k. 310-313 t. II) i metodyki przeprowadzonych badań. Badanie psychologiczne (k. 310-313) połączone zostało zaś z przeprowadzeniem standardowych testów (k. 313) wskazujących na zachowanie przez oskarżonego

E. S. prawidłowych funkcji intelektualnych oraz na brak dysfunkcji procesów poznawczych mogących przemawiać za zmianami w ośrodkowym układzie nerwowym (k. 313). Istotne natomiast są – odwzorowane w tzw. testach (...) i (...) te objawy dekompensacji mechanizmów adaptacyjnych które na poziomie klinicznym objawiły się reakcją paranoiczną (k. 313). Ocena ta w zupełności koresponduje ze wskazaniami – wynikłymi z badań psychiatrycznych – dotyczącymi przewlekłych zaburzeń urojeniowych, szczegółowo opisanych w opinii (k. 308/309).

Zaburzenia te – w szczególności skutkujące przekonaniem o nieomyślności własnych sądów, występowaniem urojeniowej interpretacji obojętnych zdarzeń, zupełnym brakiem krytycyzmu – determinują podstawę prezentowaną przez oskarżonego E. S. w toku niniejszego postępowania.

Wyprowadzony z przeprowadzonych badań wniosek o całkowicie zniesionej zdolności oskarżonego do rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów

o zdolności do pokierowania swoim postępowaniem znajduje przekonujący oparcie – z punktu widzenia fachowości, zasad wiedzy medycznej, zasad logicznego rozumowania – w treści przeprowadzonych badań i jest należycie uzasadniony

w treści złożonej opinii pisemnej (k. 308-309, 310-313). Ogólnikowe zastrzeżenia skarżącego, motywowane nieakceptacją oceny stanu jego zdrowia psychicznego, nie uzasadniają stąd potrzeby uchylenia zaskarżonego wyroku w celu powołania innego zespołu biegłych. Bez wykazania wad złożonych opinii sądowo-psychiatrycznych i sądowo-psychologicznych postąpienie tego rodzaju jest niezasadne.

Przeprowadzona przez Sąd I Instancji ocena zeznań świadków A. Z.

i N. S. w niczym nie narusza reguł wskazywanych w treści art. 7 kpk – dokonana została w oparciu o zasady logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego. Subiektywna a negatywna ocena tychże dowodów, prezentowana przez skarżącego, nie zawiera żadnych racjonalnych zarzutów w tym zakresie a sprowadza się wyłącznie do konstruowania własnej wizji zachowań tych świadków, wizji zdecydowanie odbiegającej od całokształtu ustaleń postępowania.

Znamiennym pozostaje treść pytań stawianych przez skarżącego (k. 326-327) słuchanym świadkom. Z treści tych pytań – tak jak i z treści wcześniejszych wyjaśnień skarżącego (k. 57-58, 325, 326) – wynika, iż oskarżony E. S.

w zasadzie nie neguje karygodnych ocen jakie zawierał w pismach, będących przedmiotem stawianych zarzutów. Usiłuje on owe oceny „uwiarygodnić” wskazywaniem drugorzędnych, epizodycznych, wyrwanych z kontekstu sytuacyjnego zachowań, które w rzeczywistości – przy zachowaniu reguł logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego – w zupełności nie prowadzą do wniosków, wyprowadzonych przez skarżącego.

Nietrafnym jest zarzut niepełności postępowania dowodowego. Trafnie bowiem uczynił Sąd I instancji oddalając wnioski dowodowe oskarżonego E. S.

(k. 327-328) dotyczące przebiegu innych postępowań sądowych toczonych z udziałem oskarżonego (k. 327v – wniosek i postanowienie dowodowe z dn. 7.05.2013) uznał, iż odnoszą się one do zupełnie innych zdarzeń, niepozostających w związku

z toczącym się postępowaniem. Również trafnie Sąd I instancji nie uwzględnił wniosku o bezpośrednio, uzupełniające słuchanie świadka D. Z. (k. 327, 328) na okoliczność wzajemnych stosunków osobistych tegoż świadka z pokrzywdzoną, uznając brak związku z toczącym się postępowaniem.

Zarzuty związane z naruszeniem prawa do obrony de facto sprowadzają się do zanegowania trafności oświadczenia złożonego przez oskarżonego już po zapadnięciu orzeczenia – miał zgodzić się w nim na nieodwoływanie się od zapadłego orzeczenia. Innych nagannych zachowań i postąpień swego obrońcy oskarżony E. S. nie wskazał.

Deklaracje o „wymuszeniu” sporządzenia wskazywanego wyżej oświadczenia są na tyle gołosłowne, iż nie wymagają pogłębionej polemiki. Dalsze twierdzenia

o „nakazaniu płacenia za adwokata kwoty 550 zł” (k. 343v) wynika z niezrozumienia treści zapadłego orzeczenia.

W pozostałym zakresie zarzuty ujęte w apelacji tyczą innych postępowań z udziałem oskarżonego E. S. i nie pozostawiających w związku z zaskarżonym wyrokiem.

Z tych względów, w oparciu o treść art. 433 § 1 i 2 kpk, art. 437 § 1 kpk, art. 456 kpk i art. 457 § 2 kpk orzeczono jak w sentencji wyroku.

Zwalniając oskarżonego E. S. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Odwoławczy kierował się jego trudną sytuacją materialną – brakiem stałych źródeł zarobkowania oraz brakiem zgromadzonych zasobów finansowych.

/SSO Adam Kabziński/ /SSO Bogna Kuczyńska/ /SSO Marcin Chałowski/